

- Dato: 16. maj 2002
- J.nr.: 36-2973 HS/hk

INDSTÆVNTES
PROCESSKRIFT A

Til

Højesteret

I HR-sag nr. 35/2002:

Laserdisken ApS

mod

Kulturministeren

Over for appellantens begæring i processkrift nr. 1 om forelæggelse af spørgsmål for EF-Domstolen nedlægger jeg følgende

P Å S T A N D:

Begæringen tages ikke til følge.

Indledningsvis bemærkes, at appellantens fremstilling af indholdet af de af indstævnte udfærdigede regler er urigtig. Det er således i strid med filmlovens § 21, bestemmelsens forarbejder samt mærkningsbestemmelserne i bekendtgørelse nr. 30 af 16. januar 1998, når appellanten anfører, at mærkningskravet ikke gælder ved udlejning af DVD-plader.

Det fremgår udtrykkeligt af § 21, at

"den, der foreviser film offentligt, eller den, der erhvervsmæssigt sælger, udlejer eller på anden måde udbreder film offentligt i Danmark, har pligt til efter nærmere regler herom fastsat af kulturministeren at mærke eller på anden måde oplyse om filmens egnethed for børn og unge i overensstemmelse med Medierådet for Børn og Unge vurderinger herom."

Bestemmelserne i §§ 16-20 i bekendtgørelse nr. 30/1998 gør ikke forskel på salg og udlejning, jf. udtrykkeligt § 17, og i den indankede dom er det side 7-8 gengivet, at Medierådet for Børn og Unge i en skrivelse af 4. marts 1999 til Københavns Politi i besvarelse af spørgsmål 1 har oplyst, at

"der er en generel og ubetinget mærkningspligt for forretninger der erhvervsmæssigt sælger, udlejer eller på anden måde udbreder film offentligt i Danmark, jf. filmlovens § 21."

Den redegørelse for, hvad appellant hævder er praksis ved udlejning af DVD-plader, og hvorefter den originale kassette ganske vist er mærket i overensstemmelse med bekendtgørelsen, men ikke udleveres til kunden ved udlejning, angår hverken lovligheden og gyldigheden af §§ 16-20 i bekendtgørelse nr. 30/1998 eller spørgsmålet om appellants pligt til at foretage mærkning af de kassetter, appellant sælger.

Selv hvis det måtte konkluderes, at udlejningsbutikker overtræder mærkningsreglerne, fritager det jo ikke appellant for selv at overholde bekendtgørelsen, og under alle omstændigheder falder spørgsmålet om, hvorvidt andre erhvervsdrivende overholder eller overtræder be-

kendtgørelsens mærkningsregler, uden for rammerne af en sag mod kulturministeren om lovligheden af en generel retsforordning. Hvis appellanten mener, at bekendtgørelsen overtrædes af andre erhvervsdrivende, må fremgangsmåden være, at han henleder kontrolmyndighedens opmærksomhed herpå, dvs. indgiver en politianmeldelse. Jeg henviser herved til det svar på spørgsmål 4, der er afgivet af Medierådet for Børn og Unge ved skrivelse af 6. august 1999 som gengivet i den indankede dom side 12.

Det spørgsmål, der således foreligger for Højesteret, er, om appellanten kan få medhold i sin påstand om, at bekendtgørelsens nævnte bestemmelser er ugyldige, hvorimod Højesteret ikke skal tage stilling til, om håndhævelsen af bekendtgørelsen er mangelfuld. Højesterets vurdering af appellants begæring om forelæggelse for EF-Domstolen skal tilsvarende foretages med henblik på at afklare, om en forelæggelse er nødvendig for at tage stilling til appellants påstand, men jo ikke for at belyse temaer, der intet har med påstanden at gøre.

Det bestrides, at notifikationen af bekendtgørelsen på udkaststadiet var ufyldstgørende, og det gøres gældende, at Højesteret kan lægge til grund, at en efterlevelse af informationsproceduredirektivet har tilvejebragt en mulighed for kontrol fra Europa-Kommissionens og de øvrige medlemsstaters side med henblik på at sikre, at bekendtgørelsen ikke indførte EU-stridige handelshindringer, jf. EF-Domstolens dom i sag C-194/94, CIA Security International, Saml. 1996 I-2201.

Det gøres gældende, at Højesteret, uden at en forelæggelse for EF-Domstolen er fornøden, kan lægge til grund, at mærkningsbestemmelserne varetager anerkendelsesværdige hensyn, der er lovlige efter EF-Domstolens praksis efter artikel 28 og 30.

Ud over det, der er anført under landsretssagen, henviser indstævnte herved til Rådets resolution af 1. marts 2002 om beskyttelse af forbrugere, især unge, ved mærkning af visse videospil og computerspil efter aldersgruppe, EF-Tidende 2002 C 65, side 2, der fremlægges som bilag G.

Af Rådets resolution fremgår, at Rådet er bekymret over, at visse video-produkter har et indhold, der kan gøre dem uegnede til brug for mindreårige på grund af den skade, de kan forvolde dem, jf. resolutionens pkt. 3. I pkt. 5 understreges vigtigheden af, at forbrugerne har adgang til klare oplysninger med en vurdering af indholdet og den deraf følgende klassificering efter aldersgruppe, og det fremhæves, at mærkning er et vigtigt middel for forbrugeren til at opnå bedre information og gennemsigtighed samt til at sikre, at det Indre Marked fungerer harmonisk.

I den forbindelse ønsker indstævnte også at fremhæve resolutionens pkt. 6, hvori det noteres, at mange EU-medlemsstater har aldersklassifikationssystemer, der bygger på forskellige kriterier, og som afspejler den kulturelle mangfoldighed og de forskellige nationale og lokale opfattelser.

Det er klart, at en tilnærmelse af de forskellige kriterier m.v. kan være ønskelig, jf. også resolutionens pkt. 7, men det er iøjnespringende, at Rådet i pkt. 10-12 alene opfordrer medlemsstaterne og Kommissionen til at intensivere samarbejdet, og at lade Kommissionen gennemføre en undersøgelse af klassifikationspraksis, der også skal omfatte DVD-produkter, men således at Kommissionen tænkes alene at skulle aflægge rapport til Rådet. Der er ikke lagt op til, at Kommissionen skal fremsætte forslag til harmonisering af medlemsstaternes divergerende praksis

på området. Heri ligger utvivlsomt, at Rådet anerkender, at de forskellige nationale og lokale opfattelser er berettigede som en afspejling af den kulturelle mangfoldighed, og at en klassificering, der er foretaget i én medlemsstat, ikke nødvendigvis kan lægges til grund i et andet land.

De anførte tilkendegivelser er efter indstævntes opfattelse en bekræftelse på, at mærkningsreglerne i bekendtgørelse 30/1998 ikke indeholder en ulovlig handelshindring, men at mærkningskravet er retfærdiggjort i anerkendelsesværdige hensyn og ikke går videre end strengt nødvendigt.

Det gøres derfor gældende, at en forelæggelse af spørgsmål for EF-Domstolen er overflødig, idet indstævnte samtidig understreger, at Højesteret jo ikke kan spørge EF-Domstolen, hvorledes faktum i den indankede sag skal bedømmes efter EF-reglerne, men alene kan spørge om fortolkningen af EF-reglerne.

Det gøres derfor også gældende, at den begæring, der er indeholdt i appellants processkrift, under ingen omstændigheder kan tages til følge. Appellants begæring går ud på, at

"Spørgsmålet om gyldigheden af bekendtgørelsen om Medierådet for Børn og Unge nr. 30 af 16.01.1998, mærkning af videogrammer" (forelægges) for EF-Domstolen til præjudiciel afgørelse."

Appellanten har ikke herved formuleret et spørgsmål, som EF-Domstolen er kompetent til at besvare, idet Domstolen jo ikke i proceduren efter EF-traktatens artikel 234 kan tage stilling til gyldigheden af nationale retsfor skrifter, men alene til fortolkningen og gyldigheden af EU-regler.

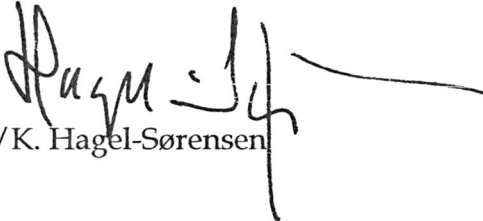
DOKUMENTER

som påberåbes:

Bilag G: Rådets resolution af 1. marts 2002 om beskyttelse af forbrugere, især unge, ved mærkning af visse videospil og computerspil efter aldersgruppe.

København, den 16. maj 2002

Kammeradvokaten

v/K. Hagel-Sørensen